

ANDREJ LUTMAN

Roj

Z mlajem se je bil že v jutru oblekel v svetlozeleno oblačilo in ob medli zimski sončni svetlobi je z gibi rok in grljenjem glasov vzpostavil trdnjavo, ki ga straži in ozemlji njegova početja, da bodo lahko spet vzbruhnili iz samega središča kot lava, da ga bodo dogodki, ki slede z nujo nakane, postavili v točko, iz katere se lahko spet požene ali pa obmiruje. Mehka območja rudnin dejanjem in angelom lajšajo hrepenenje kot truga gašenega apna. Pepel se je bil odločil stresati v vrečko za smeti, saj je tako res šel v stik z zemljo, z odpadki, ki nekoč pognoje kar koli že: zemlja sprejme prst in grudo, pest in žuganje v gomilo. Sprehodila sta se bila skozi mesto, dvignil je denar, da sta plačala račune, in na tej poti se jima je pridružil dober družinski prijatelj, ki je izročil vabilo za slavje ob zimskem sončevem zasuku. Uspelo nama je še ujeti prav prijetno posedanje s poznim zajtrkom, ko je že navilo in sva odhitela po trgovinah prav zagnano iskat čajnik, pa ene knjige in še nekaj; prav ne vem, ali je smiselna vsa ta njegova zagnanost v kar vse stvari in reči, ki se mu kakor koli približajo – bolj mu jih približajo ali si jih približa, menim. V popoldnevu je uredil, da ga obišče poslanec njegovega takratnega vodnika, z vodnikom samim, saj je menil, da je taka pot do poslanega zanesljivejša od drugih. Ko sem se pod večer vrnila domov, je bila tam že prijateljica, s katero sva se bili domenili za izlet v mestece, našla pa sem tudi kuhinjo, polepljeno s sličicami različnih obličij, za katere je zatrjeval, da imajo takšno moč, ko jih prevzameš, se pravi, se vanje postaviš, da obenem prevzemaš tudi znanje, ki ga lik določa. Včasih je bila to poskušala tudi sama in morala si je priznati, da mu lahko pritrdi. Morda pa me je le prepričal? se je lovila v mislih, in me tako vpleta v kaj, v kakšno svojo domišljijo, saj se je bil skoraj celo popoldne pogovarjal s svojim takratnim vodnikom, ki se tudi ni prav brzdal v tej smeri. Je kot zlat hrošč hvaljen krč angelskih lovč. No, in tako je nanoslo, da se je izlet v mestece izkazal za prav šegavo dogodivščino med prijateljico in njegovim takratnim vodnikom ter za nekak zaključek gnanj, teženj in zamisli glede določenega osebnega sožitja, ko pa je že vsaj od vsega začetka kazalo na pač še en prav jalov poskus. Zbudila sem se dokaj pozno in ugotovila, da je bil že postoril mnoga opravila, pa še na nova se je pripravljal prav zagnano, ko je pozvonilo in prvi obisk (nekak bivši prijatelj in še bolj bivši znanec) je kar odslovil v tej vsej svoji zagretosti; nisem še vstala, ko se je zvonec ponovno oglasil in vstopila sta prijateljica in dvoreči ji njegov takratni vodnik. Prijateljica ni bila kaj prida voljna in sprejemljiva za vse namige, ki jih je bila deležna, a je vseeno kar navdušeno sprejela predlog, da se malo poveselimo na vrhu gore.

Med tem načrtovanjem je seveda sledil še njegov znani izpad ob preobilici opravil, ki si jih je bil na tak dan naložil, a se je verjetno glede na prijateljčino prisotnost tokrat hitro zavil v krinko vljudnosti. Vodnik ga ni oviral v tej smeri, saj je njegovo obnašanje sprožilo kar veselo vzdusje, ko se je ustil in jamral, namigoval in se izmikal, počel skratka vse, samo da bi bilo po njegovo, in seveda ni imel zadržkov glede načinov, ki jih je uporabljal. V megli so prišli na vrh gore, se ustavili ob poslikanem kamnu, ki je usmerjal moči na tistem področju, ko je njegov takratni vodnik zapisal v sneg ime, ki je združilo moči tistega področja s prvino, ki sta jo bila nameravala raziskati in poiskati svoj delež v njej. Tedaj se je oglasil krokar in dal dejanju svojevrsten pečat, morda pomen, ki je spominjal na zavezo, a ni bilo védenja o njeni vsebini. Njegov takratni vodnik je povabil še na razkošno kosilo, da bi morda še zadnjič poskušal omrežiti prijateljico, ki pa se ni dala, saj je pozneje izjavila, da jo je bil na vsem izletu motil prav in le on s svojim dvorjenjem in slabo razumljivim govorjenjem. Nisem točno vedela, kaj si on misli o svojem takratnem vodniku, a zase sem vedela zatrdno in za dolgo, da so bili dogodki zadnjih dni dodobra osvetlili del namere, ki sta jo izvajala s svojimi gibi, liki, slikami in zvoki, črkami ter imeni. Kasneje sva s prijateljico obiskali še eno, ki ji morda odstopi stanovanje, pa še ni vedela, pa morda celo ne bo, pa tudi v zvezi z vezjo prijateljice z njegovim takratnim vodnikom je kar dobro kazalo, aj, pa tudi tu nisem prav dobro vedela, pri čem sem pravzaprav. *Le angel in dogodek rečem omogočita mik.* In je bilo prav moje igranje z njegovim kurcem povod temu, da je bil sploh lahko izrazil svojo sramežljivost do dna, da sva jo bila oba videla in potem vedela za zmeraj, do kam sega in kaj nudi. Takrat se mi ni posebej fukalo, pa sem le leno premikala prste skozi dlake in okrog jajc in ritne luknje spet po korenu navzgor, da mu je glavica kar brlizgala. Zunaj je deževalo, saj je bilo za sneženje pretoplo; tudi on se je bil pridružil vlagi z jutranjim zaužitjem scaline. Na obisk je bil prišel poslanec njegovega takratnega vodnika in mu prinesel množstvo novic ter spoznanj vseh vrst o smereh vhodov v snov, ki so jih bili kanili družno raziskovati. Vse skupaj me je prepričalo v to, da sem se odpravila za del dneva iz mesta na podeželje, med mráz in vetrove. Zvečer sta jo na postaji pričakala prijateljica in on, kar vesel, da jo spet vidi, saj naj bi ga bile obdajale bojazni, da bo kaj narobe, hja, je hecen, ko se tako trudi s skrbmi in se jim prepušča. Mu je bila isto rekla tudi prijateljica, ko je hotel kar predčasno na postajo, da je ja ne bi zgrešila, je tako v smehu kasneje pripovedovala, ko so se s prtljago vračali proti domu. Bili sta zmenjeni za obisk predstave, pa sta kar pohiteli, saj bi lahko zamudili, sta ga dražili, ko se jima je pridružil v hitenju proti veliki zgradbi v mestnem središču. Tam je sledilo srečanje z njegovim predprejšnjim vodnikom, ki sta mu – iz vljudnosti – odstopili prosto vstopnico in se predali prizorom na platnu, ki so nudili bolj dolgočasne zadevščine. Pozneje so s še enim prijateljčininim znancem zakoračili po nočnih prostorih, ki jih je mesto nudilo v svoji nočni izvedbi, se sprehodili do takrat razvpite ponudnice, tam srečali še neke njegove prejšnje ženske, kar

pa je niti ni kaj prida zanimalo, saj je vedela, da prej ali slej izve vse o tem. Bolj me je zanimalo, kaj vse sta se pogovarjala s prijateljičinim znancem, saj sta cel večer tiščala glavi skupaj, se režala in imela kar enotno polje pred sabo. Preden sva zaspala in še preden je odgnal svojo pozornost med imena in črke, mi je goreč govoril o svoji obsedenosti od mojih men. Sem mu bila (kar sem lahko) brezbrizno rekla, naj se nikar tako ne kuri, da se ne skuri, da ga še kaj zame ostane. Se je bil zamislil in šel klicat svoja imena tistega mesečevega časa, ki sta ga s svojim takratnim vodnikom določila za klice in nova spoznanja teh klicev – morda tudi kake nove klice. Angel *koti mnoge brizge iz kamnin vsemirja*. Še dolgo sta bila bedela objeta v postelji, si govorila o krutosti odvisnosti nje od njega in njegovega od njene, ko je sprevidela, da je pravzaprav to sen skoraj vsake ženske: ne sme tega izkoriščati! Te obsedenosti, ki daje možnost tudi blaznostim, da se izžive; in naj se razživim, a ne uničim svoje snovi, ki sem ji možnost oblike! Da se ne gre vesele črne vdove, ki išče očiščenje in vsakomur svoje bivališče nudi, in ko ga končno ima v svoji sluzi, je le še vprašanje lenobnosti, kdaj doživi svoj pričakovani zaključek, in da se ne gre le prevečkrat nočne postopačke in počepke, ki jo naluknja vsak vetrč. Skupaj sta se bila v zimskem dežju pomikala po mestu in vstopila tudi v prodajalno s kristali, kjer ga je prodajalka pomenljivo pogledala, skoraj tako ga je, kot sem ga bila kasneje sama, ko mi pove nekaj prav sočnih in pomenljivih pripovedk v zvezi z njo in njeno zmožnostjo za rokovanje s prostori, rovi in jamami. Ne vem, kaj ga je pičilo ali se mu odprlo popoldan, da mi je prav milo potožil, da se mu brezmejo fuka. Sama pa v takem počutju, da mi je bila tudi misel tuja in kar težko prepoznana za takšno, za vzpodbudno ali kakor koli vznemirljivo, pa ni in ni odnehal, pa sva se pomenila in iztržek je bil, da sem priznala svoje odpiranje in upiranje – od pore do upora (odporanje) –, on pa svojo preobremenjenost z lastnim kurcem: sva v fuku popečatila svoja nova dognanja, ko sta se njegova nežnost in moja sla parili. On bi to poimenoval za zdravilen fuk, saj je bil kar odrevenel v magmi rjuh pod mano in mojimi gostimi sokovi, ki so ga utrudili s svojimi tokovnicami skozenj, pa je v dremež padal in se mi znova v očesi dvigal. Po vsem tem sem bila morala na sprehod, da se mi je razkadilo vse skupaj in še vsako posebej, tisto zatohlo brezbrizje gmote ..., pa se je poleg tega izkazalo, da sem se le tako lahko pravilno pripravila na dogodek, ki je sledil v obliki obnove zgodbe, ki jo je bil doživel njegov takratni vodnik; in nisem norela od dolgčasa. Angel *kaže znake in nove obrnitve reda*. Tisti prijateljičin znanec, ki sta ga bila spoznala po predstavi, se je bil že zgodaj dopoldne najavil za zvečer na obisk. Po pogovoru z njim se je bil vrnil v posteljo, kjer sta se še malo muckala in mečkala, pa mu je tako kljubovalno stal, da se ga je oprijela in mu ga jela urno smukati, božansko izdrkati, še jajci z ustnicama gnesti: sta ji obmirovali obilno zasemenjeni roki. Po takem drznem drku je krepko odpizden blodil naokoli do popoldneva, ko je bila prišla na obisk zelo pričakovana prijateljica, ki je bila domenjena z njegovim takratnim vodnikom, da se oglasi na krajšem izletu in pri njem, in to

prav kmalu naj bi se videla in videli in se sploh lepo imeli in imele in imeli si bosta toliko za povedat in za občutit in za zatipat, hohoj! Ugotovil je bil tudi, da se načrtovan izlet ujema z vsakoletnim premikom v bližnje tuje predele, pa je uredil vse potrebno, da se vse primerno obeleži. Prijateljica je bila oddrdrala po svojih poteh, pa se je preusmeril na pričakovanje njenega znanca, ki se je bil že tako rekoč zarana napovedal. Kar vlekel se je bil večer v mlado noč, ko je le prav pohlevno pozvonil, dostojanstveno vstopil in že sta se začekala pozno v zrelo noč ob vseh mogočih dobrotah in izmišljijah o – sprva zgolj nakazanem, kasneje jasno izraženem – kar potrebnem sodelovanju. Vzpostavila sta bila prav prijeten odnos, ki bi bil lahko razmejil prijateljstvo v kaj bolj srboritega, saj je imel vsakršno omejevanje za izvirni greh, ki se mu je res poredko predajal in še takrat v zelo posvečene namene, tako rekoč svetniške zadeve. Angel lahko hoče količine trde gmote angelke. Sprehodila sta se bila do stavb, ki so bile v stopnji rušenja, a še vedno v uporabi za več namenov, in tam srečala žensko, ki mu je bila nekoč v davnini vzor za večno svečenico dneva in noči. Hm, je bil trznil iz navade in tudi ona je povsem prostodušno sprejela vse skupaj, pa saj so prišle in prišli še ostale in ostali in ni bilo več kakršne koli potrebe, da bi ostajala tam. Ko sta po kosilu sedela v svojih položajih, ga je prijel tisti občutek, da je bil že isto prej počel, tako močno, da je zatrdila sama pri sebi, da je prijet, sprijet in sprijen. Zafukala sta še v ranem dopoldnevu, fukala med raznimi zvonjenji in z enim samim vonjem po znoju hrbtenice, po stezah mravelj, poteh moljev, muh in kač. Ljubila sta se s telesoma, telesi, vzljubila sta svoj sok in svojo kri do daritve v eno smer zanosa, v eno dvojino, ki je kot škiljenje ali presek; so še drugi opisi. Sta se spetljala z obsedenostjo, sta barantala s prepuščanjem brez vsakega nadzora in odmika, sta bila tako posegla vase, da sta se bila že začutila za zmeraj. Sta se sanjala prec ob zaprtju vek ali še to ne in sta se poslej srečevala pogosteje od gostov in gôstij gostega in gôstij vsevprek – in še pogosteje. Preostala jima je res le še gostija v štirioglatem, pokritem dvorišču, kjer so se vrstile razne družabne dejavnosti, ki se jim tokrat nista nameravala odreči. Med znankami in znanci in osebki ter osebami sta bila krožila, kramljala, se spogledovala, pogledala po prisotnem zboru zadovoljnega mesa, ki mlaska in se masti za drstenje. Menila sem, da bi bila prav lahko ostala v postelji in počela isto in enako predano in še naga in hotna, za vse ogreta, s stvarstvom skregana in v daru kvišku segajoča. Segrela sem ga bila lahko do stanj, ko so mu predmeti izstopali iz svojih senčnatih položajev v oko kakor butajoča silnica, ovalna in izmuzljiva kot življenje. *Le hipno ima angel namen sanj angelke.* Se je še igral s prvim pajkom, ki ga je bil ujel v stanovanju, ko je že prispela prijateljica, ter so se tako kar kmalu odpeljali v mestece na izlet in obiskat njegovega takratnega vodnika. Pa še po njeni prijateljici se mu je tožilo, jo je bila ta misel zabavala, ko so se podili okoli miz in ko so vreščale za temi mizami od ugodja, užitka in slaja, ki jim ga kasneje podeči se povzroče. Prijateljica je bila tako zagrela njegovega takratnega vodnika, da je bil ves togoten in redkobeseden cel večer v noč, ko so rajale

in vriskale in se spogledovale z vsemi in vsem. Uredila je, da sta prijateljica in njegov takratni vodnik preživela del časa skupaj, del časa do jutra, ko bodo šli do pobarvanega kamna sredi drevja, ko bosta očarani nad gibkostjo megle nad mestecem in bosta strmeli v gibe, imena in znake v snegu. *Lep zaris ima namen opne pred odprtjem.* V okvir je dal sliko, ki jo je bil stvaril v sestav njegov takratni vodnik in je predstavljala eno izmed možnih upodobitev neskončne in končnega, brezmejne in mejnega, obláte in osrednjega. V tem vzdušju je krasil stanovanje in njene stene. Imela je v mislih še neke opravke, a jo je pograbila močna mesečninina krčevitost, pa je zalegla in se prepustila njegovim postrežbam in ljubkovanjem, ko ji je govoril o dogovoru s prijateljičinim znancem, da sodelujeta. Tedaj je mislil nanj in na ta dogovor in na delo, ki ga še mora oddelati, na postopek, ki ga bo znova izvršil. Odgnal je moči tistega dne in se ji pridružil med rjuhami, da si izmenjata trzljaje rok, si krepko zdrgneta vlagi, ki sta jima jo nudili mednožji – se kar zlekneti potem počez v spanec. V najdaljšo noč, ki so si jo lahko privoščile in privoščili, in so si jo: v dvoje, na samem, v množtvu. Bili so tudi prostori, ki niso vabili vase, ki so bili sestavljeni iz sestavine same, ki je oblika, ki se sama sestavlja in oblikuje v preobleke in zamenja sestavo sebe v in po sebi. Sestanek za javnost je bil v prostorih, ki jih je najela neka skupina, ki se je ukvarjala s povsem drugačnimi dejavnostimi, a je bila ena izmed njih tudi ta, da je želela sobivati z vsem in vsemi. Glasno je bral besedilo, ki je bilo izpisano z namenom, da napoti v vnovično brskanje po sebi, po svoji žilindri in spolu, po svoji krvi in snu, po svoji razliki in po vseh lastnih istenjih sebe s sabo, tu in poslej. Spraševala se je bila, ali se je ves trud kam prijel, šel med vse, ki so prisostvovali in ki so bile soudeležene v ostalih branjih in napolitih, naznanilih in vzkliknicah v rahlem dežju, ki je zavijal ta nočni dan v še skrivnostnejšo svetlobo in mnogo jasnejšo temo. Veseljačenje je postajalo kar razposajeno; njegov takratni vodnik je vsemu navkljub zbral krog sebe popolno združbo, ki jih je družila namera, da raziščejo smeri neba in vetrov in lastnega nahajanja in imen in črk in preglednic in da se dajo podučiti (da se priuče, si je namenila nasmeh) o vsem, kar sploh lahko dojamajo in še kaj. Tako nekako ji je razlagal, zlagal prednjo svoje svete skrivnosti in bojazni, svoje zaznave premikov, odmikov, zamikov in pomikov, ki jih je bil povzročal ali jih je bil deležen brez izmikanj. Ne le od nje, ampak tudi od vseh njenih strogih nameravanj, od njenih teženj po igranju s spolovili kar venomer v isto njeno svežo smer, kar stalno in niti ne več nežno. Tako ga je vleklo v tiste veselice k njej, da se je postavil na rob svoje stalne prisotnosti v svetu, saj je bil v stanju – po prebiranjih – stalnega zrenja malo mimo, malo tja v en dan in votlo noč.

Angel bo angelki le prepustil težišče. Opremljen z navodili in svežimi nakamani, ki jih je bil premler s svojim takratnim vodnikom na izletu v mestece, je dajal videz popolnoma zbranega, preračunljivega in dokaj ustrezljivega moškega, ki zna biti tudi hudo nevaren in zanesljiv hkrati. Ko bi se le manj vtikal v

druge in več vame, ni hotela odnehati v svoji sveži slasti, v svoji živi krvni sliki, ki mu jo ponudi na otip. Milo je ogledoval prste, ki so se mu sprijemali v bodri tekočini rodil, še mileje je meril očesi na sestavljenko v okvirju na steni in ugotovil, da barve kažejo položaj na južni polobli, da si je zrcalo, ko se zre skozi, skozi njen žerjavični lesk v očeh, ki ni bil milina, temveč silna lakota daljav, globin in hipnega pljunka zdajšnjega. Plesalka je krotilka krepkega tkalca pomikov, ki priguncajo do stanja, ki razširi užitek v sozvočje z njeno namero vzgajati in dojeti vzhajanje. Ob vsem tem je imel še čas za pogovor s prijateljičinim znancem (ona se od dvorjenja sem ni prevečkrat oglasila) o dogovorjenem; imel bi verjetno tudi čas za njegovega hecnega znanca, ki se je oglašal v najbolj nemogočih trenutkih in jih s tem posvečeval. Uspešno se jim je izogibal, a ni vedela, kako dolgo bo še uspevala ta krinka zadržanosti in odmika, ki sta jo prevzemala v stikih z njim. Po počutju in občutku se je odpovedal sestanku s prijateljičinim znancem in s tem sicer tvegaj, da oteži izvrševanje dogovorjenega, a je imel res dober občutek, da tega znanca ne bo, pa je kar mirno poležaval skupaj z njo. Ležala sta in se zalizala v odnos slik izza vek in dlak, kjer valovi sokovnik in se medu kožica. Zlila sta se s stopnjevanji svoje čiste radosti, ko je celo telo stroj za sveže brizge snovi vase, da tip otopi od topljenja in otoplitve. S fukanjem v sen, z drkanjem v drgnjenje, iz soka na kri, preliv ščegetov kar vsevprek ..., si je bila naštevala. Angelka reče blizu in zdaj. Ko je poležaval in prebiral časopis, je dobil obisk v obliki poslanca njegovega takratnega vodnika s svojim novim vodnikom. Delovala

sta precej utrujeno, pa tudi sicer je vse skupaj prehajalo v dokajšnjo lenobnost, ki je težila k popolnosti, in je rajši odšla na kavico k sosedu. Naj se pač sami s sabo zmenijo o vsem skupaj in o čem posebej ali še kako drugače, saj so ja sami koreniteži in sploh, bi jim bila najraje še zagostolela, a ni bilo vredno. Ko ji je bil kasneje obnovil ves potek obiska, jo je imelo, da bi se takim odpovedala, saj je vse skupaj mejilo na gostilniško ponudbo bolj cenene vrste, vsaj tako so tovrstni obiski dojemali oziroma pričakovali. Skorajda bi se bila sporekla o tem, kdo da streže komu in kdaj komu drugemu, kateri drugi, sama sebi in njemu in on njej in njenim, ki so tudi njegovi in njegove, njuni in njune. In še drug drugega gostita in druga drugemu ugodje dajeta ter drug drugi godi. S tem v zvezi sem mu še rekla, da njegov hecni znanec hoče z mano na zelo žaljiv način govoriti in me kliče in zahteva, pa me je popolnoma prepričal z opisom načina, kako naj ga utišam. S pogovorom, ki je prešel v govor, me je pregovoril, da sem tudi ta večer ostala z njim in njegovimi lastnostmi, ki jih je kazal v obliki člankov, ki jih je bil izrezoval iz raznih časopisov. Svoje pomene *množe nemo in ravnokar*. Kazala mu je svoje like iz preteklosti, svoje slike iz časov, ko sta si bila še daleč, da ga bi skorajda razžalostilo to njeno obdobje, ki ji je bilo nudilo le grenkobo in razočaranje in pa končno razčaranje njene dedne driske. Prevzemal je čustva, ki so se ji bila na novo prebudila, in jih podoživljal v sebi, jih posvojil in se jim tako predajal, da jih je pripoznal in s tem njo. Ni zmožgel razumeti, kako lahko mučiš svojo ljubezen, kako lahko dopustiš, da gre vse po poti, ki je že prehojena, že zahojena in prav nič prijetna, pa vendar edina znana in odobravana. Izmučiti sebe in vse okrog do smrti in še bolj kot to, še bolj kot scuzajo vsakodnevnonočne zaprisege vsem, le sebi ne, le svojemu veselju ne. In ljubezni pusti izlet zunaj. Ko sta se v prvem snegu sprehajala, mu je povedala za svoje prvo srečanje z njegovim takratnim vodnikom nekje na obali, kjer ji je bil pokazal kristale in kamenje in jo s tem pomiril. Muzal se je nad tem podatkom in mi začel govoriti o svojem načinu vrtnanja vase, ko pustiš vsem svojim bojaznim, da butnejo skozme – posamično ali vse naenkrat – in me čisto obsedejo, pa jim sledim do lastnega jedra v sebi; le kaj jih vleče nadme? je edina misel, ki jih spremlja, ko z njimi segaš vase. Hodila sta v počasni hoji, v sestopanju skozi svet tal in daljav, skozi pitje penine: v čisto radost teles sta se podala brez trohice zadržanosti in s pretanjenim drgom sta segla čezse v brizg in spev vsega in še več (kot ples kresničk, kot trk ritnic ob pest uda). Angelka nad angelom enkrat enači meno. Se je po dolgem času prebudil v joku, v stoku nad sanjami, ki so ga vleklo v čase lastne izgube, v čase stalnih ponavljanj napake, da je bil tako mehak, da je bil kar premehak in ni preveč pritiskal, bolj manj in premalo, bolj za šalo in že bolj za jok. Ha, se sploh ni bila zbudila in je še kar dalje spala in jo je gledal in se navduševal nad njo, nad to njeno svetlo brezbriznostjo, sveto prostodušnostjo, ki se ji je klanjal, ko je prodiral vanjo, če ni bil še mehkejši od nje. Obiskala sta njegovo večno svečenico dneva in noči, ki ju je sprejela z velikim veseljem, pa je šel in sta šli v rajanje, roj je zarajal v zimski svetlobici, ki je mrakoba dne, koprena v

dimu in plesu snežink, okraskov, ki so padali z neba in dajali nadih prahú vesolja. Stopila je v stanje, ko jo je zmrazilo do kosti, do jedra sebe v soočenju s sabo, s svojim videzom, ki ga je nudila drugim zgolj na vpogled. Vedela sem, da je to stanje zgolj člen v nizu sprememb svojih dometov in hrepenenja, svojih smeri in lastnih metov. Sestop omogoči nove dosege namer. Obiskala sta stavbo, kjer je postorila svoje obveze in odveze glede preteklih kopičenj in delovanj, pa jo je vse to tako utrudilo in zasitilo, da je bilo popoldan potrebno pod nujno obiskati parno kopel. Tam sta dodobra uživala kljub motnjam, ki so jih povzročali osamljenci in osamljenke, saj sta bila na in v vseh teh obiskih razvila učinkovit sestav stika, ki je odbojen. Tudi obisk denarne ustanove je pripomogel k dobremu razpoloženju, pa kar ni zmožeg odgovora, ki mu ga je bila namenila pri odhajanju v lagodju pare, in je izpadel tak samozadovoljnež, da jo je kar zaskrbelo, zaskrbelo tako močno, da je mednju sestopila tišina. S svojima molkoma sta zastajala v hoji, se spogledovala s koti stanovanja, si skomignila: nista se zmigala in migala s telesoma, nista si bila ista. Angel noče gledati poskusov opustitve igre. Torej se je namenil, da jo celostno preliže, se obnjo stisne in jo ritno nasadi – njen nasladni nasad kurcu v ošlat. Jo je gonil po rjuhah, jo je vonjal po izpuhkih njenega najčudovitejšega telesa, ji je pošiljal svoje sokove v soje do prekinitve, do svežih sap teme. Ko sem se valjala po njem, sem začutila svoj dotik drugače: ni bil več moj, saj je moja koža topila njegovo, da sta telesi prehajali drugo v drugo, sta se sprehajali ... Ščip ga je klical v izvršitev obreda, s katerim je prihajal v stik z glasom, ki ga je nato vodil v smeri, ki si jih je bil izbral, jih je zagotavljal, ko je odhajala na zmenek s prijateljico njegovega predprejšnjega vodnika in mu zagotavljala, da se tega obreda zanesljivo udeleži, da jo močno ima, da tudi svoje naklepe zraven priključi, če bo že priča temu. In hodniki, ki jih je bil odprl, so prinašali mnoge delce tujih snovi v preučitve in prilagoditve, saj so bili stalno in jasno prisotni: delci, ki niso v delcih. Enega od teh delcev sta uporabila za namen izboljšave svojih teles, da jima še dolgo služita in ju dopolnjujeta v izkazovanju radosti. Po obredu v slavo ščipa sta zapadla v polno spolno spanje, ki mu je silil špricača k stalni in poglobljeni dejavnosti, da ni več čutila bolečine dne in trpkosti dna. Uspeh naredi namen angelki kseben. Zapel je pesem o zreli mesečini, ki me je ponesla skozi svet rahlih migov in valovanj in plivkanj in ljubkovanj sle in vode, teme in zelenih kristalov. Ko sta se vozila s prijateljico skozi mesto, je ustavila na kraju, kjer je lahko kupil dolgo iskano stvar: bili sta veseli njegovega veselja in še zavoj na sočen obed v kletne prostore, kjer je bila prijateljica domenjena z novim izzivalcem. Gledal ju je in v sebi neizmerno užival, saj sta mu posebljali divjino, ki ji je služil in ju dopolnjeval v lik, ki izrodi v višino, v svoj vrh: je pač neki trik v kotih, ki ga rode. Precej je pripomogla k temu, da je sploh lahko stal v vrsti v denarni ustanovi in vplačal za zaplato zemlje, zemljišča, ki bo nekoč za vnaprej. Skupaj s snegom in mrazom sta bila deležna še priložnostnih daril, ki so jima sovpadla s siceršnjo naravnostjo drobcev in plesočih delcev svetih kolačkov luči in mrčesa.

Prav resen odnos naredi kričav. Prebudila sem se bila pred njim, pa sem ga lahko ogledovala ob poslušanju dežja, ki je bil nadomestil sneg. Predramil se je okrog poldneva in takoj prisluhnil dežju, kar ga je bržčas prisililo k takojšnjemu dvigu in scanju: curek se je zlil v enakomerno šklopotanje misli. Polegala sta in se ljubkovala, prav leno in kot ne popolnoma prepričana sta posegla vase, ko ga je vzjahala in krotila z mednožno vlago, da je bil pomislil na možnost, ko ne izbrizga svoje svete bele pene – jo z možgani pogoltni. In kljub pomisleku mu je še drugič zagostolela sveta koža, da mi je zlizal vse sledi skomin z ustnic, da me je ofukal na stegnih in od zadaj, saj je bil dodobra utrujen in vedela sem, da vse počne s predzadnjimi močmi in da hočem njegove zadnje in še zadnjo videti! Zaplamtela sta v trzljajih tkiv in se zavrtinčila s prahom suhih cevok in odsopla nazaj med rjuhe v mokrotnem popoldnevu. Vse, kar je bilo sploh še mogoče postoriti tistega dne, je bil nakup manjšega bodala za namene bodenja, vztrajnega prebadanja svoje zatrdle ovojnice okrog telesa. Odpeljala sta se na obrobje mesta in v spletu različnih prodajaln našla iskano, brez obotavljanja kupila in brez ovir zapustila tiste konce, ki so bili skrajno odbojni, saj je tam mrgolelo ljudi z vsemi mogočimi potrebami in zahtevami, ki so jima bile dokaj tuje in zelo obremenjujoče. Navzel se je bil skrbi z denarjem, ki so prevevale tiste prostore in tiste ljudi, saj je bil pristaš zlatih časov v najboljšem, najrazvratnejšem in najrazsipnejšem smislu. Pritiska in angel ostane molčeč. Sem mu rekla, naj mi kupi ličilo, eno, osnovno, a je naredil tak obraz, da me je minilo, da bi se ličila: ne zase in ne zanj. Da mu pokažem svoj pristop, sem se oblekla skrajno vojaško, tako togo in

zapeto, da sem zgrešila in mu bila všeč: brezupno mi je in nimam možnosti, da mu pokažem še eno smer. Gledala sta balone v zraku, saj je bil sončen dan, mrzel in s spranim nebom, kolovratila sta po mestu, obiskovala določene in manj določene prostore. Samo da bi se lahko izognil osovraženim početjem, ki jih bo moral početi, samo da bi kako odložil neizogibno, se ji je pridružil na sprehajanju po zelenicah na robu mesta. Povedala mu je, da pride zvečer na obisk njena prijateljica, pa naj jo skupaj počakata, saj je imela še znane večerne obveznosti. Ko je čakal na to njeno prijateljico, se je bil spomnil na dogovor s prijateljčinim znancem in doumel, da še ni kaj dosti postoril v tej smeri, ki ga je težila kot dogovor, katerega udejanjenje je odlašal, pa tudi sicer tega znanca ni bilo na spregled – na srečo, si je mislil, saj se je bil takrat morda kar prezagovoril. Kot se je bil pozneje prezagovoril s prijateljico, ko sta razglabljala o odnosu in odnosih med njima in njimi in zaključila z mislijo, da je prijateljstvo odnos, ko še ni priložnosti za fuk. Seveda je bilo vse zabeljeno z zvrhano ritno zajemalko navihanosti in namigovanj, ko se je vrnila in se kar hitro pridružila vzdušju ter ga obogatila s svojimi pogledi na ritofuk. Tako so se in sta se prerazgovorili, da ko sta pozneje legla, kar nista skupaj zlezla, saj fuka po dolžnosti nista prenesla, sta rajši vzdraženost v sebi prenašala in se na novo priložnost zanašala. Angelka prinese hiter razvoj angela. V dan se je zaletaval, a mu ni zaleglo, da bi stopil za njim, dokler ni tudi ona vstala in ga pospremila po opravkih, ki si jih je bil naložil za tisto dopoldne. Ugotovil je bil, da se mu je spremenilo dožemanje okolja v tem smislu, da vidi ostreje in brez soparice ali prahu na pogledu, da lahko vztraja v vseh prostorih, če je zbran in osredotočen na to ostrino v žarišču. Med naslajanjem nad novim spoznanjem o sebi mu je sporočila svojo odločitev, da zvečer obiščeta shod, kjer bo lahko premlel svoja dognanja o delcih, ki jih je tako vneto preučeval, odkar je bil vzpostavil svoj stražni stolp kot rov, ki jo je prašil. Kraljevala je njegova svečenica dneva in noči, ki jih je nagovarjala s svojega prestola in jih vabila vase s svojimi sočnimi kruhki, s svojimi sladkimi besedami in ukazovalnimi gibi: fukat! Proti domu sta odhajala spokojna, brezskrbna in tehtno vzdražena od vzdržnosti in vzdržanosti, ki je sveta pot odskoka v slast in slaj. Angel bi ostal zunaj angela. Do kod sega moja uvidevnost? sem se spraševala, ko je krotovičil in nergal, da ne more početi stvari, saj so stvari, ki ga motijo, ki motijo njega, in stvari, ki jih še ni. Nato je sanjal, da misli na stvari, in te se premaknejo, se premikajo in odmaknejo v zamik, v topel zimski popoldan. Najavila se je bila njena prijateljica, kmalu prišla in se razgovorila o svojem novem kuharju, o bližajočem se ji potovanju, da je šel kar v drug prostor in se tam predal krepkemu veselju, da se ni globlje zapletal z njo. Vrnil se je k njima in izrazil svoj gnus zelo zgovorno in nazorno, da je bila prijateljica prijetno osupla in je hitro dala par ugodnih pripomb ter ga opozorila, da je na svojem prejšnjem obisku naredil na njene bližnje zelo prijeten vtis in je tam več kot dobrodošel. Zagovoril se je, da mora še razmisliti, pa vem, da ne bo, saj mi je bil že prej zatrdil, da se mu cel svet, ki ga njena prijateljica živi in zagovarja,

stalno studi, in to mi je zadostovalo, da ga z njo nisem več morila. Odšli sta vsaka na svojo stran: prijateljica novim dogodivščinam v razteg, ona pa na vsakodnevna pohajanja skozi mesto, ob reki in po nabrežju. V mrzlem večernem zraku se je bila spomnila na dogodke pravkar minulih časov, ko je bila priča in soudeleženka nečesa, kar pri sebi ni poimenovala, saj ji je bilo na razpolago toliko različnih imen, da si s tem ni sivila dlačic. Razdalja odtehta namen korenin. Dremala sem, ko mi je bil otipaval nogi in se bil slišno naslajal nad svojimi mislimi in predstavami ter predočitvami. Nato se je dogovoril s svojim takratnim vodnikom, da se dobijo kar pri njiju, hih, sem bila radovedna, kako zna biti, pa je prav takrat prišla na obisk prijateljica, ki ji je bil pred časi njegov tedanji vodnik dvoril, in nisem prav vedela, ali naj kaj posežem. Nudil mi je kosilo v obliki obiranja kosti in mlaskanja slastnega mesa z dobro zelenjavo in svežim sokom, ko pride takratni vodnik s svojim poslancem. Sledila je vroča zabava, ki ji le še pozaba sledi, saj sama nimam večkrat več kam in kaj s temi norimi zaporedji taktov krohotov in opisovanj ustrojev vsemirja, ki jim slede, ko jih usmerjajo. Odhod je mineval v občudovanju plesalke na steni, ki je imela v sredi krilateža v skrižu polj in pogledov oči. Za tem in njih odhodom sta bridko zafukala, presežno mimobežila, pretežno zalivala svoj nasad naslad, svoj vosek žara. Preselitev središča je bila uspela boljše, kot bi si bil kdo lahko sploh mislil ali katera samo domnevala, saj je bila podkrepljena z mnogimi grljenji in risi likov, množtvom osredotočanj na smeri delovanj v eno zadelanje. In angelka ostaja misel. In me je v ranem popoldnevu kruto izdrkal, se mi osredotočil na eno delovanje prsta in trz dlani, da se mi je prav milo zafukalo do kosti. Sta dolgo silila izmed rjuh, a precej brez uspeha, brez možnosti, da se sploh še kdaj razfukata, razčefukata in odfukata, hm, se zdi. Sta bila gledala mesece mesec v megli, sta stala kot senci pred stekli ob oknu in zijala v noč. *Pride hip raztege angela*. Sem mu bila namignila, da naj vendar misli vsaj malo na dogovor s prijateljičinim znanecem, ki se resda ni oglasil, kakor je bil obljubil, a to še ni kaj prida pomenilo. In res: v poznem večeru ta znanec pokliče in reče, da pride jutri ob istem času. Ji je končno par stvari nemudoma prepustil, saj je uvidel, da ji povsod pač ni kos in da kdor ji v zelje hodi in ga skupaj pomendrata, saj tam ni bilo prav na gosto nasajeno, ta je kot ščeget v očeh, ki zro po pokrajini in pod njo. *Beg obzorja zadrži angela*. V dopoldnevu se je bil oglasil poslanec njegovega takratnega vodnika in oznanil, da je bila selitev delno uspešna in da bo veselje in veseljačenje temu v čast. Obiskala sta svečenico dneva in noči, šla po nakupih za daritvenik ter luči, se ustavila še v gostilni na hranjenju, ki je prehajalo v goltanje in srebanje. Zvečer je končno le dočakal svojega prijateljičinega znanca, ki mu je bil obljubil zadevico, s katero si kar opomore po poti razmetavanja. Pripovedoval mu je o svoji nameri in načinu, kako bo svojo nakano spravil in zavil v znane besede in besedne zveze, ki bodo imele tak učinek, kot ga ima niz znakov, ki je ime delca na preglednici in na opazovanju in rajanju z njim. Prijateljica, ki se je bila pridružila svojemu znanцу, je nema strmela in zanosno mislila svoje

misli. Nisem je več opazovala, saj sta s svojim znancem kaj kmalu odšla, pač pa sem postala deležna rahlega predavanja, ki mi ga je bil pripravil glede na predzadnji razvoj in navoj dogodkov in dognanj. Smo kot zajedavci, ki rijemo v snovno plast privida, v podplat iz teme in trup iz senc ter spotoma jemo naš naprej, da lahko izserjemo naš prejšnji, mi je govoril. In o svetlobi svetlega, ki jo vidi le, če zamiži in je najtemneje – je kot žamet in kot zamet zavesti. Ko je tako govoril, me je zagovoril in z nečim otovoril tako močno, da sem ga kar poslušala brez izgovora in brez časa in sprenevedanja, da mi še govori, da me še dvigne v svoj sveži svet govorov in suhih besed za gorivo najinim ugovorim sebi in da mi znova zna speti svod besed, ki jim sicer verjamem bolj malo, a mi tako dobro denejo, ko me poneso še bolj vanj. Posedal je za mizo in sestavljal nove skupine glasov, jih beležil na papir in prebiral. Že po dveh odstavkih ji je bilo jasno, za kaj mu gre, in mu je to tudi razložila s tisto mero posluha za stvari, da je bil očaran in začaran od nje in njenih izgovorov okoli tega, da to pač ni njena stvar, pa vendar! če že dviguje svoj nivo s smelim izrekanjem besed, ki naredijo, da je zbranost večja, da se izcediš zgolj v točko, ki jo določiš pred tem. Tako je vzšel v nize pojmov in pojmovanj, pomenov in besedičenj, besed in glasov in slik in črk in imen v še več imen, ki so mu sklicala posebne sile, da je besedel smelejše in bliže najbližnji in najbolj oddaljenemu. Izpisal je svoje besede gabljenja nad pretakanji določenih izcedkov, ki so rojevala roje izpuščajev v stikih med njima, saj je jasno zaznala v prebranih besedilih nadih bežnega, preteklega, odlitega, spihanega in izžganega, do dna poteptanega in vnovič vzniklega snovanja reči in izrekov v molku in skozi zapreke izklicnih grlenj. Zaznala je rahle skomine po veseljačenjih ob žvenketih in krikih in cedenjih in buljenjih v prazne obraze sten in scalin, v gube iz globin, skozi sečevod v svoj gon. Vseeno je drgnil svoje besede, navkljub vsemu je poistil svoj sen s pisanjem, svoj sok z mednožjem njenih sojev iz davnin.

